

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.642 van 17 oktober 2002
in de zaak A.108.377/XIV-5943.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. STAELENS,
 kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
 Canadesen Hof, Bevrijdingslaan 4, bus 1

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 2 juli 1966 en van Georgische nationaliteit, op 1 augustus 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 februari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 12 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 20 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 24 april 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. COOLEMAN die, loco Advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. XXX is in België binnengekomen op 26 december 2000 en heeft zich op 1 februari 2001 vluchteling verklaard.

1.2. Op 1 februari 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 juni 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 1 februari 2001. Dit is de bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 15 februari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Georgische taal machtig is.

Betrokkene, een Georgisch staatsburger en van origine Georgisch, verklaart in België asiel aan te vragen omwille van de problemen van haar echtgenoot K. D. (O.V. 4.918.716) en bedreigingen door de politie.

In de nacht van 31 oktober 1999 zouden politieagenten zonder verdere uitleg de woning van betrokkene doorzocht hebben. De agenten zouden betrokkene geslagen hebben. Een tijdje later zou betrokkene echtgenoot zijn thuisgekomen. Hij zou zijn neef, Z. gebeld hebben die wist te vertellen dat ze ook bij hem een huiszoeking hadden gedaan. Pas later zou betrokkene vernomen hebben dat haar echtgenoot en de neef van haar echtgenoot getuige waren van fraude bij de parlementsverkiezingen. De volgende dag zou betrokkene met de kinderen ondergedoken zijn bij familie van Z. Eind januari 2000 zou betrokkene met de kinderen teruggekeerd zijn naar Tbilisi. Ze zou er vernomen hebben dat haar echtgenoot door de politie opgepakt is geweest. In Tbilisi zou betrokkene een tiental bezoeken hebben gekregen van de politie die op zoek was naar haar echtgenoot. Betrokkene zou daarbij éénmaal zijn geslagen. Toen de politie in oktober 2000 dreigde de kinderen te vervolgen zou betrokkene beslist hebben te vluchten uit Georgië. Omdat betrokkene niet wist waar haar echtgenoot was, zou ze half december 2000 uit Georgië gevlucht zijn naar een kennis in Rostov. Deze kennis zou gezegd hebben dat haar echtgenoot

in België was. Op 22 december 2000 zou betrokkene uit de Russische Federatie naar België gevlucht zijn. Op 1 februari 2001 heeft betrokkene samen met haar minderjarige kinderen K. H. en K. L. asiel aangevraagd (hebben) bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van haar identiteitskaart en de geboorteakten van de kinderen.

Uit betrokkenes asielrelaas voor het Commissariaat-generaal blijkt dat zij haar asielaanvraag in hoofddeorde steunt op de problemen aangebracht door haar echtgenoot, K. D. (OV 4.918.716). Aangezien voor het door hem ingediend dringend beroep omwille van het bedrieglijk karakter van zijn asielrelaas, door de Commissaris-generaal op 20 december 2000 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf is genomen, dient derhalve ook voor betrokkene voor wat betreft deze problemen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf te worden genomen. Wat betreft betrokkenes persoonlijke problemen, hieraan kan gelet op het bedrieglijk karakter van het asielrelaas van haar echtgenoot, het feit dat haar persoonlijke problemen voortvloeien uit de problemen aangebracht door haar echtgenoot, de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van betrokkene en haar echtgenoot, en de tegenstrijdigheden in (de) haar opeenvolgende verklaringen, evenmin geloof worden gehecht.

Zo verklaart haar echtgenoot voor het Commissariaat-generaal dat “zijn vrouw hem op 31 oktober 1999 vertelde dat mensen van de OMON (staatsveiligheid) betrokkene zochten” (zie Commissariaat-generaal echtgenoot I, p. 6). Betrokkene verklaart voor het Commissariaat-generaal echter dat ze niets gezegd hebben (heeft) en niet weet welke politie op 31 oktober 1999 hun huis doorzocht heeft (zie Commissariaat-generaal echtgenote, p. 5). Met betrekking tot de documenten die ze die nacht in de woning van betrokkene zochten, verklaart de echtgenoot dat ze verschillende documenten hebben meegenomen (zie Commissariaat-generaal echtgenoot, I p. 5), betrokkene verklaart dat ze geen documenten hebben meegenomen (zie Commissariaat-generaal echtgenote, p. 5). Volgens de verklaringen van de echtgenoot zouden er enkele dagen vóór de huiszoeking reeds dreig telefoons gekomen zijn (zie Commissariaat-generaal, echtgenoot, I, p. 6). Betrokkene verklaart echter dat er geen problemen of indicaties voor problemen waren vóór de huiszoeking op 31 oktober 1999 (zie Commissariaat-generaal echtgenote, p. 5). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart betrokkene dat ze sinds augustus 2000 wist dat haar echtgenoot in België was (zie Dienst Vreemdelingenzaken, punt 42), voor het Commissariaat-generaal verklaart zij tot twee maal toe dat zij pas in december 2000, toen ze bij de kennis in Rostov was, vernam dat haar echtgenoot in België was (zie Commissariaat-generaal, p. 4, 5).

Betrokkenes documenten wijzigen voorgaande conclusie niet. Haar identiteitskaart en de geboorteakten van de kinderen betreffen enkel persoonsgegevens en deze staan niet ter discussie. Bijgevolg kan er in hoofddeorde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 1 februari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).”.

2. De grond van de zaak.

2.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Schending van de art. 63/3, § 1, art. 57/2 en art. 57/4 Wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending van het gelijkheidsbeginsel.

Doordat de Nederlandstalige beslissing genomen is door de heer “Xavier De Beys”, zijnde de Adjunct-commissaris die noch door zijn taalrol, noch door zijn diploma het bewijs levert van kennis van de taal, nl. het Nederlands, waarin “zijn” beslissing is gesteld,

Terwijl een Nederlandstalige beslissing uiteraard enkel op een rechtsgeldige wijze kan gegeven worden door de Commissaris-generaal die conform art. 57/4, laatste lid Vreemdelingenwet het bewijs van zijn kennis van het Nederlands levert.

Terwijl art. 63/3 Vreemdelingenwet expressis verbis de beslissingsbevoegdheid inzake de dringende beroepen nominatim legt bij “de Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten”, die conform art. 57/2 Vreemdelingenwet nominatim geheel onafhankelijk zijn, zodat niet op rechtsgeldige wijze beslissingen kunnen worden opgesteld door lagere ambtenaren, die enkel nog pro forma zouden ondertekend worden door een adjunct-commissaris zonder conform art. 57/4, laatste lid Vreemdelingenwet bewezen kennis van de taal van de zogenaamde eigen beslissing.

Uitwerking art. 57/2 en 63/3 Vreemdelingenwet:

De Vreemdelingenwet strekt ertoe de beoordeling van de asielaanvraag inzonder(heid) toe te vertrouwen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De Commissaris-generaal is -in principe- ONAFHANKELIJK. Zijn beslissingen binden de Belgische Staat en kunnen de internationale verantwoordelijkheid van de Belgische Staat meebrengen. Hij is niet onderworpen aan enig hiërarchisch gezag.

Het is evident dat de Wetgever deze uiterst verregaande bevoegdheden niet aan een uitgebreid ambtenarenkorps als dusdanig heeft verleend maar aan de Commissaris-generaal en diens twee adjuncten (cfr. expressis verbis de laatste zin van art. 57/2).

De wetgever heeft ervoor geopteerd de beslissingsmacht bij zo weinig mogelijk personen te concentreren. Deze personen moeten dan ook de werkelijke garanties bieden, waarin kan worden vertrouwd.

Uiteraard dienen de Commissaris-generaal en zijn twee adjuncten door een uitgebreid kader te worden bijgestaan, maar dat kader staat dan wel onder het hiërarchisch gezag van de Commissaris-generaal en zijn twee adjuncten.

Als deze zorgvuldig aangeduide personen dan blind zouden tekenen zonder begrip, wat anderen voor hen hebben gemaakt, zou er enkel en alleen moeten geconstateerd worden dat er de facto gewerkt werd op een compleet andere wijze dan de lege zou moeten gewerkt worden.

Deze problematiek raakt het wezen van de organisatie van het Commissariaat-generaal en het wezen van het Belgisch Vreemdelingenrecht.

Aldus is het voorschrift van art. 63/3 dat de beslissing genomen wordt door “de Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten”, substantieel.

De nog belangrijkere beslissingen omschreven in art. 57/6, 1/, 2/ en 3/ Vreemdelingenwet mogen conform art. 57/9 Vreemdelingenwet overigens slechts door de adjuncten getroffen worden als de Commissaris-generaal verhinderd is.

De administratieve bevoegdheid van art. 57/6, 4/ wordt anderzijds uitgeoefend door de Commissaris-generaal of door zijn gemachtigde;

M.a.w., het is van substantieel belang dat de beslissing nopens het dringend beroep wel degelijk door de Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten gegeven (genomen) wordt. Dit raakt het wezen van de organisatie van het Commissariaat-generaal en het wezen van het Belgisch Vreemdelingenrecht.

Uitwerking art. 57/2 en 57/4 Vreemdelingenwet:

Artikel 57/2 schrijft voor dat de Commissaris-generaal wordt bijgestaan door twee adjuncten.

Het is geen toeval dat de Commissaris-generaal wordt bijgestaan door twee adjuncten. Art. 57/4, laatste lid geeft immers aan dat de adjunct-commissarissen “door hun diploma of door hun taalrol, het bewijs leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse, de andere van de Franse taal.”.

M.a.w., de ene adjunct staat de Commissaris-generaal bij inzake Nederlandstalige beslissingen, de andere inzake Franstalige.

De Franstalige adjunct kan aldus niet i.p.v. de Commissaris-generaal Nederlandstalige beslissingen nemen.

Artikel 57/4 laatste lid sluit dit per definitie uit (aan)gezien de kennis van de taal slechts door diploma of taalrol kunnen bewezen worden en (aan)gezien het evident is dat een adjunct geen beslissing kan nemen in een taal waarvan hij niet op wettelijke wijze zijn kennis kan bewijzen.

Uitwerking zorgvuldigheidsbeginsel:

Het is evident dat het evenzeer een manifeste schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel dat de bestreden beslissing genomen wordt door de heer Xavier De Beys, die niet op wettelijke wijze zijn kennis van het Nederlands kan bewijzen.

Hoe kan een beslissing op zorgvuldige wijze gegeven (genomen) worden alwaar de “beslissende” de taal van “zijn” beslissing niet kent? Dit ware absurd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel:

De beslissing is genomen door:

“Voor de Commissaris-generaal, verhinderd, X. De Beys, Adjunct-Commissaris”.

Binnen het Commissariaat-generaal wordt er effectief gewerkt met de stijlformule “Voor de Commissaris-generaal, verhinderd”.

Met kennelijke miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het onderscheid tussen art. 57/9 en art. 63/3 Vreemdelingenwet, is er ook bij beslissingen in de zin van art. 63/3 sprake van “Voor de Commissaris-generaal, verhinderd”.

Maar zelfs al zou deze “verhinderd” met stukken uit het administratief bundel bewezen worden, dan nog zou deze verhinderd geen basis kunnen bieden aan de heer Xavier De Beys om beslissingen te nemen waarvan hij juridisch niet kan bewijzen dat hij ze begrijpt.

De Overheid kan er zich evenmin op beroepen dat er nu eenmaal geen Nederlandstalig(e) adjunct is als de Minister precies zelf het zorgvuldigheidsbeginsel manifest schendt door te weigeren een Nederlandstalig(e) adjunct te benoemen, alhoewel deze benoeming van wezenlijk belang is voor het Commissariaat-generaal.

De weigering een Nederlandstalig(e) adjunct te benoemen discrimineert overigens op kennelijke wijze de Nederlandstaligen.

De manifeste schendingen van het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel, kunnen in casu dus onmogelijkerwijze een excuus vormen om een beslissing te laten nemen in het Nederlands door de Franstalige adjunct.

In de zaak G/A 62.304/X-4848 oordeelde de Eerste Auditeur, de heer Emiel HAES-BROUCK, in zijn verslag terecht als volgt:

De beslissing werd genomen door Adjunct-commissaris De Beys, Artikel 57/4 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De adjunct-commissarissen moeten Belg zijn, doctor of licentiaat in de rechten zijn, de leeftijd van 30 jaar bereikt hebben, en door hun diploma of hun taalrol, het bewijs leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal, de andere van de Franse taal.”.

In (Uit) het dossier is niet gebleken dat de adjunct-commissaris hetzij door zijn diploma, hetzij door zijn taalrol het bewijs heeft geleverd van de kennis van de Nederlandse taal.

“Justice should not only be done, but also seen to be done.”.

De verslaggever vraagt zich af welk vertrouwen in een juiste rechtsbedeling de verzoekende partij alsnog kan hebben als zij moet vaststellen dat de beslissing waarin de motieven gezocht dienen te worden, werd genomen door een persoon die niet bewezen had de taal machtig te zijn, waarin de uitspraak over haar werd gesteld.

Dit probleem raakt de bevoegdheid zelf van de auteur van de bestreden beslissing.

Het middel komt gegrond voor.

Aangezien het middel tot de ruimste vernietiging leidt, wordt het verslag tot dit middel beperkt (artikel 24, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Ook in casu is de betwiste beslissing getroffen door een wettelijk niet bevoegd ambtenaar.

Dergelijke beslissing dient effectief uit de rechtsorde verwijderd te worden.

Het eerste middel is rechtstreeks gericht tegen de beslissing van de Franstalige Adjunct-Commissaris-generaal maar een schorsing (nietigverklaring) van de beslissing van de Adjunct-Commissaris-generaal impliceert uiteraard dat het door de gemachtigde van de Minister gegeven bevel zijn uitvoerbaarheid verliest.”;

2.1.1. Overwegende dat het eerste middel bestaat uit twee onderdelen; dat in het eerste onderdeel verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing de artikelen 57/2, 57/4 en 63/3, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) schendt; dat in het tweede onderdeel van het eerste middel verzoekster de schending aanvoert van het gelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel;

2.1.1.1. Overwegende dat verzoekster aanvoert dat de Nederlandstalige bestreden beslissing genomen is door de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen, die noch door zijn taalrol, noch door zijn diploma het bewijs levert van de kennis van de taal waarin de bestreden beslissing werd gesteld; dat de uiteenzetting van verzoekster erop neerkomt dat zij de geldigheid van de ondertekening door de adjunct-commissaris van de Nederlandstalige bestreden beslissing betwist, omdat de adjunct-commissaris niet het bewijs levert dat hij Nederlands kent;

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen als volgt luiden:

“Artikel 57/2:

Bij de minister wordt een ‘Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen’ opgericht. Dit omvat een Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en diens twee adjuncten. De Commissaris-generaal en zijn adjuncten zijn geheel onafhankelijk bij het nemen van hun beslissingen en het uitbrengen van hun adviezen.”;

“Artikel 57/4:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt bijgestaan door twee adjunct-commissarissen.

De adjunct-commissarissen worden benoemd door de Koning, bij een in Ministerraad overlegd besluit, op voorstel van de minister.

De adjunct-commissarissen worden benoemd voor een periode van vijf jaar.

Hun mandaat kan hernieuwd worden.

De adjunct-commissarissen moeten Belg zijn, doctor of licentiaat in de rechten zijn, de leeftijd van dertig jaar bereikt hebben, en door hun diploma of hun taalrol, het bewijs leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal, de andere van de Franse taal.”;

“Artikel 63/3, §1:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of één van zijn adjuncten bevestigt de aangevochten beslissing of beslist dat een verder onderzoek noodzakelijk is en dat de betrokkene voorlopig toegelaten wordt tot binnenkomst, verblijf of vestiging in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling in afwachting van een beslissing in de zin van artikel 57/6, eerste lid, 1/, binnen dertig werkdagen na de indiening van het beroep.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten behandelen bij voorrang en binnen vijf werkdagen na de indiening van het beroep de dringende beroepen ingediend door de personen die op een welbepaalde plaats worden vastgehouden overeenkomstig artikel 74/5 of 74/6.

Indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of één van zijn adjuncten beslist dat een verder onderzoek noodzakelijk is, wordt, in voorkomend geval, onmiddellijk een einde gemaakt aan de vasthouding.”;

2.1.1.2. Overwegende dat bij een analyse van het eerste onderdeel van het middel de vraag naar het statuut van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten, relevant is;

Overwegende dat uit voornoemde bepalingen van de Vreemdelingenwet volgt dat de Commissaris-generaal een administratieve overheid is die budgettair aan de Minister (van Binnenlandse Zaken) werd gehecht, maar autonoom werkt; dat de Commissaris-generaal niet hiërarchisch ondergeschikt is aan de terzake bevoegde minister maar “geheel onafhankelijk optreedt bij het nemen van (zijn) beslissingen” (art. 57/2);

Overwegende dat uit artikel 57/3 van de Vreemdelingenwet volgt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt benoemd door de Koning voor een periode van vijf jaar (waarbij het mandaat kan hernieuwd worden); dat hij Belg moet zijn, doctor of licentiaat in de rechten en de leeftijd van dertig jaar moet hebben bereikt ;

Overwegende dat in voornoemde wettelijke bepalingen geen tweetaligheidsvereiste voorkomt; dat uit de voorbereidende werken blijkt dat amendementen in die zin werden verworpen op grond van de overweging dat de criteria die opgenomen zijn in de wet minimaal en exemplarisch zijn, teneinde rekening te kunnen houden met andere elementen die van belang zijn, zoals de feitelijke talenkennis; dat ook het voorstel om naast

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een adjunct-commissaris van de andere taalrol dan de Commissaris-generaal aan te stellen, werd verworpen;

Overwegende dat met betrekking tot de adjuncten van de Commissaris-generaal erop dient te worden gewezen dat het hier niet gaat om taaladjuncten, die als tweetalige een eentalige chef bijstaan;

Overwegende dat uit de artikelen 57/3 en 57/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat de onafhankelijkheid van de adjuncten van de Commissaris-generaal wordt gewaarborgd door de wijze van benoeming en de duur van hun mandaat; dat er in de voorbereidende werken uitdrukkelijk op wordt gewezen dat deze adjuncten geen rijksambtenaren zijn in de zin van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel; dat dit betekent dat zij niet ingedeeld worden bij de één of de andere taalrol in die zin dat zij enkel rechtsgeldige beslissingen kunnen nemen in de taal van de taalrol waarbinnen zij benoemd zijn;

Overwegende dat artikel 57/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de adjuncten van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het bewijs leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal, de andere van de Franse taal; dat de gevolgtrekking van verzoekster, als zou de ene adjunct de Commissaris-generaal bijstaan inzake Nederlandstalige beslissingen en de andere inzake Franstalige beslissingen, geen steun vindt in de wet; dat uit artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet volgt dat de bevoegdheden (van artikel 57, 1/ tot 3/, van de Vreemdelingenwet) worden uitgeoefend door de Commissaris-generaal of, als deze verhinderd is, door één van zijn adjuncten; dat de adjuncten de Commissaris-generaal voor alles vervangen, ook al zijn zij eentalig; dat bijgevolg in de onderhavige zaak de ondertekening van de Nederlandstalige bestreden beslissing door een adjunct van de Commissaris-generaal, die geen bewijs heeft geleverd van de kennis van de Nederlandse taal, wettig is; dat derhalve het eerste onderdeel van het eerste middel ongegrond is;

2.1.2. Overwegende dat verzoekster in het tweede onderdeel aanvoert dat de adjunct-commissaris die de bestreden beslissing heeft genomen, geen bewijs kan leveren van zijn kennis van het Nederlands, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel werden geschonden;

Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen; dat verzoekster niet aantoont waarin de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bestaat; dat, zoals uiteengezet onder 2.1.1.1 en onder 2.1.1.2, de redenering van verzoekster met betrekking tot het nemen van de bestreden beslissing door de adjunct-commissaris, niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat het gelijkheidsbeginsel betekent dat alle Belgen gelijk moeten worden behandeld in die zin dat een verschil in behandeling niet wordt uitgesloten, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is;

Overwegende dat verzoekster niet aantoont waarin de schending van het gelijkheidsbeginsel bestaat;

2.1.3. Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Schending van het Verdrag van Genève, betreffende de vluchtelingen en de staatlozen, ondertekend op 28 juni 1951, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953.

Schending van de artikelen 48, 49, en 52 §1, ten tweede Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending van het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet gedragen worden.

In het besluit van het besluit van het Commissariaat-generaal wordt er verwezen naar het besluit dat is getroffen met betrekking tot de echtgenoot, de heer Kakabadze.

Het besluit terzake is echter betwist voor Uw raad.

Dit besluit dient vernietigd te worden en dit te vernietigen besluit kan dus niet worden ingeroepen als materieel motief voor de genomen beslissing.

Of nog anders uitgedrukt, uit de annulatie van het besluit inzake de heer Kakabadze, dient te worden afgeleid dat ook de huidige betwiste beslissing(en) elk materieel motief ontberen (ontbeert).

Volkomen ten onrechte wordt er geponeerd dat er tegenstrijdigheden zouden bestaan tussen verklaringen van de verzoekende partij en haar echtgenoot.

Volkomen ten onrechte wordt er gewag gemaakt van het feit als zou de verzoekende partij beweerd hebben dat zij niet weet welke politie op 31 oktober haar huis zou hebben onderzocht. Er is wel degelijk politie gekomen, er zijn wel degelijk documenten meegenomen ondermeer de perskaart enzovoort.

Het is best mogelijk dat (de) verzoekende partij niet heeft aangegeven dat er dreigtelefoons zijn binnengekomen - verzoekende partij zal op evidente wijze niet alle identieke elementen hebben opgesomd als daar zijn opgesomd door haar echtgenoot.

Ten onrechte meent het Commissariaat-generaal uit detailkritieken en vergelijkingen te kunnen besluiten dat de vordering zelfs onontvankelijk wegens kennelijke (on)gegrondheid zou zijn. Deze conclusie mist elke logica.”;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster aanvoert dat in de bestreden beslissing niet kan verwezen worden naar de beslissing die is getroffen met betrekking tot haar echtgenoot omdat deze beslissing wordt bestreden voor de Raad van State; dat vermits de beslissing inzake haar echtgenoot dient te worden vernietigd, de beslissing inzake de echtgenoot geen materieel motief kan uitmaken voor de thans bestreden beslissing; dat verzoekster daaraan toevoegt dat er in de bestreden beslissing ten onrechte wordt geponeerd dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen haar verklaringen en die van haar echtgenoot; dat verzoekster aanvoert dat het evident is dat zij niet steeds dezelfde elementen heeft opgesomd als haar echtgenoot; dat zij stelt dat er ten onrechte gewag wordt gemaakt van het feit dat zij beweert dat zij niet weet welke politie op 31 oktober 1999 haar huis zou hebben onderzocht; dat volgens verzoekster er wel degelijk politie is gekomen en dat er documenten zijn meegenomen, onder andere de perskaart; dat verzoekster concludeert dat het besluit van de Commissaris-generaal tot kennelijke ongegrondheid van haar asielaanvraag elke logica mist;

Overwegende dat de verwijzing naar de beslissing inzake verzoeksters echtgenoot, die een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de beslissing die werd genomen door de Commissaris-generaal op 20 december 2000 op goede gronden steunt; dat deze zaak bij de Raad van State bekend is onder het nummer G/A. 99.637/XIV-1511 en nog steeds hangende is; dat uit de lezing van de bestreden beslissing inzake haar echtgenoot blijkt dat enkel naar de beslissing wordt verwezen voor verzoeksters problemen die steunen op die van haar echtgenoot; dat voor verzoeksters persoonlijke problemen, de bestreden beslissing op goede gronden het volgende overweegt: “Hieraan kan gelet op het bedrieglijk karakter van het asielrelaas van haar echtgenoot, het feit dat haar persoonlijke problemen voortvloeien uit de problemen aangebracht door haar echtgenoot, de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van betrokkene en haar echtgenoot, en de tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen, evenmin geloof worden gehecht”; dat vervolgens in de bestreden beslissing een aantal tegenstrijdigheden in verzoeksters asielrelaas worden opgesomd; dat de bestreden beslissing op basis van deze tegenstrijdigheden beslist tot de bedriegelijkheid van verzoeksters asielaanvraag en niet, zoals verzoekster aanvoert, op grond van een verwijzing naar de beslissing inzake haar echtgenoot; dat bijgevolg een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeksters echtgenoot, geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de thans bestreden beslissing;

2.2.2. Overwegende dat in verband met de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wordt overwogen dat verzoekster zich in haar uiteenzetting beperkt tot het louter herhalen van eerdere verklaringen en zelfs bevestigt dat zij in haar verklaring niet dezelfde elementen heeft opgesomd als haar echtgenoot; dat verzoekster zich beperkt tot de loutere bewering dat de tegenstrijdigheden ten onrechte werden vastgesteld; dat zij deze tegenstrijdigheden niet weerlegt of verklaart aan de hand van concrete elementen;

Overwegende dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat de motivering de beslissing draagt en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat de beoordeling van de Commissaris-generaal, om de asielaanvraag van verzoekster bedrieglijk en kennelijk ongegrond te verklaren, niet onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens vervat in het administratief dossier;

2.2.3. Overwegende dat artikel 52, § 1, tweede alinea, van de Vreemdelingenwet de onontvankelijkheidsgronden inhoudt die kunnen worden ingeroepen bij asielaanvragen aan de grens; dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag heeft ingediend bij de centrale diensten van de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel; dat de asielaanvraag van verzoekster onontvankelijk werd verklaard op grond van de onontvankelijkheidscriteria bepaald in artikel 52, § 2, van de Vreemdelingenwet; dat

derhalve een schending van artikel 52, § 1, in casu niet dienstig kan worden aangevoerd; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van het Verdrag van Genève van 28 juni 1951; dat de schending van de artikelen 48 en 49 van de Vreemdelingenwet niet wordt uitgewerkt, zodat de schending van deze artikelen niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden;

2.2.4. Overwegende dat het tweede middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien oktober tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.